

Adéu a Espanya

written by Josep Maria Loperena | 29 d'agost de 2019

Quan Joan Maragall va escriure "Adéu a Espanya", el seu immemorial poema, la ciutadania estava dividida en dos grans blocs, els de les dretes i el de les esquerres, és a dir La Lliga i ERC, els quals xocaven frontalment. Maragall va compondre el poema per a expressar el seu repudi a l'Estat espanyol regit per una oligarquia corrupta disconforme amb la progressia i contrària al catalanisme. Les forces polítiques sobiranistes estaven dividides. Només els unia el fet de no acceptar que Catalunya estigués a Espanya i que fos propietat de l'Estat. Al cap dels anys la Constitució de 1978 va proclamar la indissoluble unitat de la Nació espanyola. Però el poble era conscient que el futur d'Espanya estava determinat per la reinstauració de la República i pel reconeixement de Catalunya com un estat independent.

A partir dels 80 van sorgir molts partits i moviments de caràcter independentista. Els seus promotors preferien ser 'cap de ratolí' abans que 'cua de lleó'. L'etern problema català, les capelletes, es va posar novament de manifest. Nacionalistes d'Esquerra, Crida a la Solidaritat, el MDT, el PI, la SI d'Isabel-Clara Simó o la mateixa Terra Lliure es van anar extingint progressivament. En 1991 els partits que configuraven l'altra esquerra catalana van crear Esquerra Independentista l'objectiu del qual era mantenir la lluita per la independència. L'acta fundacional la van signar activistes polítics, juristes, llicenciats en diverses matèries o escriptors com Uriel Bertran, Hèctor López Bofill o Núria Arnau, entre altres. Però igual que les formacions anteriors, va extingir-se per la seva inoperància. Molts dels seus militants es van afiliar a ERC.

Sense pretendre emular Arnold Toynbee i la seva teoria sobre l'"historicisme", és cert que els fets passats moltes vegades es reprodueixen en el temps. En 2019 es van eclipsar els

somnis d'independència de molts catalans. En el moment en què pràcticament les tropes governamentals van ocupar Catalunya, els independentistes van fluir com l'escuma. El poble s'havia rebel·lat contra l'opressió i el despotisme del govern de Madrid. S'havien prodigat les manifestacions multitudinàries i es va dur a terme el referèndum de l'1-0, un triomf democràtic a favor de 'viure en llibertat'. No obstant això els partits independentistes, des de la dreta convergent reconvertida a JuntsxCat a la centrista ERC, es van declarar la guerra. Cadascú d'ells va voler capitalitzar per a si el resultat de la consulta i d'aquesta forma aconseguir els vots de la ciutadania.

Primer va ser un enfrontament subtil, *sotto voce*, però actualment a menys d'un mes per a celebrar-se la Diada de l'11 de setembre, la divisió del sobiranisme s'ha fet més insondable i profunda. Josep Huguet i Anna Simó, exconsellers d'ERC, van pregonar a viva veu que no aniran a la manifestació per a no coincidir amb "una colla d'exaltats de l'ANC que volen convertir-la en un aquelarre purificador contra els traïdors", referint-se a la gent del seu partit. Joan Tardà va afegir a RAC1 que "l'Assemblea s'havia convertit en un contrapoder pervertint la finalitat diàfana i lliure de l'independentisme en col·locar escombraries i excrements a les seus d'Esquerra i PDeCat". La resposta d'Elisenda Paluzie no es va fer esperar. Va recordar que l'entitat que presideix ha adoptat una posició contra JxCat, al contrari d'ERC. Les rèpliques i contrarèpliques de Dante Fachín, líder de Podem-Catalunya, Gabriel Rufián i Marcel Mauri, vicepresident d'Òmnium, convertides en greuges, insults i enfrontaments es van prodigant fins a l'infinit a través de les xarxes socials.

Aquest conflicte existent entre totes les forces independentistes catalanes es produeix en un moment delicat i crucial. A finals de setembre el súper jutge Manuel Marchena notificarà als inculpats la sentència del procés. Marchena ho farà en un acte solemne que celebrarà en audiència pública. La

condemna serà pèrfida, antijurídica, maligna i diabòlica, conseqüència de la venjança de l'Estat espanyol, l'odi dels que abominen de Catalunya i la preponderància dels magistrats del TS. No obstant això, la independència continua sent l'objectiu dels que van votar sí al referèndum de l'1-0. La CUP aposta per "una onada mobilitzadora enfocada cap a la ruptura total", el mateix que va dir Quim Torra fa pocs dies, però la discòrdia entre els partits farà molt mal a la causa de la llibertat.

Penso que si Joan Maragall visqués avui a casa nostra, hagués substituït la seva reflexió sobre "on ets Espanya? No et veig enlloc" per un cant d'unitat i aliança adreçat a totes les entitats polítiques catalanes. Potser hauria afegit al seu "Adéu a Espanya": "per on vas Catalunya? La llibertat l'hem de guanyar entre tots".